

JIŽAN

Ročník 2013

Číslo 23

No....,

tak , letos je Jižan opravdu nabit. Vše se sem ale stejně nevešlo. Chybí tady třeba zachycení dojmů Prcka, který na táboře splnil zkoušku Tří orlích per. A ještě mnoho jiných věcí.

Nicméně v tomto čísle zase máme článek od Kukliče, který se rozepsala mimochodem – moc pěkně.

Úspěšný školní rok a pěkné počteníčko

přeje Riki

Plán akcí:

Říjen:

5. 10. - Šiwák

6. 10. - Drakiáda

26. - 29. 10. - Podzimní výprava

Listopad:

16. 11. - Středisková tělocvična

Prosinec:

13. - 15. 12. - Vánoční výprava

A ještě:

28. - 29. 9. - Výprava činovníci

10. - 11. 1. 2014 - TEE-PEE - pro (nej)starší

Kontakt:

Péťa: 606 179 234

Kuklič: 723 215 934

Lasička: 721521443

Karel: 777 855 975

Matěj: 773 052 974

Hejkal: 721 170 128

Danča: 737 690 264

Peky: 737 275 017

Riki: 777 293 529

Míra: 723 215 000

e-mail: jizni.kriz@seznam.cz

web: www.27.skauting.cz, www.jiznikriz.rajce.idnes.cz

Jak to bylo na táboře?

Vybíráme z táborové kroniky.....

3.7. středa

5. Den

Po probuzení jsme zjistili, že v táboře není ani jeden vedoucí, za to je Toník řádně pozvracen a už táhne na desátou. Všechno muselo odsýpat. Službu převzal tým A (nejstarší) a odebral se do kuchyně. Byl i nástup a bodování stanů. My sami jsme byli překvapeni, že to jde i bez vedoucích. Po snídani měl tým D (nejmladší) program s Adím. Vysvětlovali si přísloví, skládali básničky a hráli deskovku. Tým C měl od včerejška připravenou stopovačku, kterou dnes plnil. Tým A zůstal v kuchyni a připravoval polévku + čochku s párky. Členové B týmu se zatím starali o zábavu nejmladších. Po obědě se postupně začali vracet dospělí

z kongresu hub. Po příchodu vedoucích jsme již měli program podle nich. My (A) jsme dělali šifry, a pak jsme Prckovi pomáhali s odborkou. Riki s námi šel pokácet dva stromy, které jsme pak odnesli do tábora. Prcek je pak dále opracovával. S Kukličem jsme lezli (zase A) na strom a slaňovali. Myslím, že

napoprvé nám to docela šlo. K večeri byly špízy. Teď sedíme v jídelně, Míra hraje na kytaru, Kačka na housle a kluci hrají fotbal s vedoucími. Na všechny už pomalu padá únava a těší se do teplého spacáku s jistě ne moc chladnou nocí.

-Mája-

A jak to viděli vedoucí:

Budíček v 6:23 byl krušný. Nechce se nám vstávat. Tiše se balíme, scházíme se u kuchyně a vyrážíme. Většina směrem Volfštejn. Zbytek si jde lehnout do stráně a pozorovat osadníky tábora. Kuklič s Petrem ještě si zacházejí kamsi do vesnice podívat se na bývalou střelnici, pochvalují si výhledy. Vracíme se na 14. hodinu. Vše funguje

jak má. Což jsme nepředpokládali. Čočka k obědu byla vážně výtečná. Byli vážně dobří!

6.7. sobota

8. Den

Budíček 8:25 je krajně nezvyklý. V noci nás přepadlo 4-členné komando (Hejkal, Medůza, Hrugar a Lothias), tudíž do druhé do třetí hodiny ranní byla více než půlka tábora na nohou a střežila každou skulinku tábořiště a oddílovou vlnku. Při snídani přijíždí Karel Makoň, chvíli poté začíná přednáška o ptactvu a živočišných žicijící v lesích. V kuchyni probíhá mezitím příprava oběda – branborový salát a kuřecí řízek s extra nudlovou polévkou od Petra. Je návštěvní den, rodiče se začínají množit. Je velkým podivem, že svým ratolestem přivázejí pizzy, kebaby, hamburgry. Kolem čtvrté odpolední přijíždí Akéla! Odpoledne ještě probíhají hry s rodiči, například: F1, lakros, frisbee, hoki-toki, molekuly. U ohně Akéla vypráví, jak v 66' roce zakládal oddíl, o čestnosti tehdejších skautů. Večer proběhl ve velmi příjemné atmosféře za zvuků kytary, Rikiho objasňování „jižanského nářečí“ a Adího scének na písmenka „P“, „S“, „K“. Po ohni se ještě fotíme, debatujeme a s dobrým pocitem později v noci uleháme ke spánku.

11.7. čtvrtek

Po ránu sice svítí sluníčko, ale během dopoledne se teplota nevyšplhá přes 15°C, je pod mrakem. Což z prozatím prosluněného července je poněkud nemilá změna. Dopoledne se všichni z holubinkovských rodin učili správně rozdělovat oheň. K obědu Stopařova specialita –

13. Den

bratislavská omáčka s houskovým knedlíkem. Hodnotit jí slovem „vynikající“ by nestačilo.

Tím že se od rána hraje hra „Na upíra a vlkodlaka“, kteří zabíjejí „škrábnutím“ modrého, či „kousutím“ červeného fixu, je celý tábor v pozoru. Vašut s Honzou zabíjejí nemilosrdně. Žádné schovávání, ale zběsilé honění kořisti. Všichni se bojí, chodí po dvojicích, přesto je celý tábor kromě 6ti statečných h pozabíjen.

Odpoledne rodiny v rámci etapovky rozdělávají ohně v různých podobách a za různým účelem – uvařit vodu na čaj, když je jeden slepý; destilovat vodu na víčku od ešusu a přelit jí do lžičky; zapálit oheň na vzdálenost 2 metrů; nechat hořet oheň 15 minut v metrové výšce; nechat hořet oheň na vodě. Program trvá až do večere. Tím že Kuklič šel ráno k

„Woodkraft’ákům“ a Petr s Myšičkou na výlet do Michalových hor, tak v 19. hodin probíhá nástup bez nich pod vedením Lasičky. Míra, který vede mužstvo, má strach, aby neřekl při hlášení „bratře Petře“. Nespletl se ☺ K večeri je trojboj. Poté rodiny

povětšinou vyrážejí na hledání poslední houby na „Orlím hnízdě“.

přepsala a zapsala Lasička

Rubrika- představujeme!

Skautský slib – pro mnohé (a snad všechny) nezapomenutelný a nádherný zážitek. Ta atmosféra! Nikde jinde než u skautských ohňů jsem takovou nezažil. Letos na táboře složilo 6 nováčků svůj slib – jsou mezi nimi jak děti, tak dospělí. Jak se cítili? Co to pro ně znamená? Představujeme nové členy velké rodiny skautů.....

Pepča

Kolik je ti let?

8!

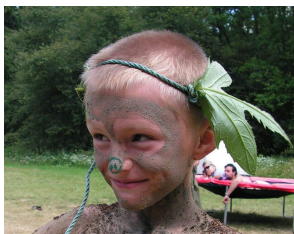
Řekni nám o sobě něco.

Rád chytám ryby, rád si hraju s kamarádama, rád chodím do skauta.

Jak jsi prožíval obřad u ohně?

Měl jsem radost a trochu jsem byl nervózní.

David

Kolik je ti let?

8

Řekni nám o sobě něco.

Půjdu do 3. třídy, rád hraju fotbal.

Jak jsi prožíval obřad u ohně?

Nebyl jsem nervózní, bylo to v pohodě

Řasenska

Kolik je ti let?

13

Řekni nám o sobě něco.

Zajímám se o paleontologii, jsem rád v přírodě. Po prázdninách půjdu do 8. třídy.

Jak jsi prožíval obřad u ohně?

Byl jsem hodně nervózní, pak to šlo najednou samo – zahleděl jsem se na vlajku..... Trochu jsem se bál, aby se někdo při slibu nechychotal.

Co pro tebe slib znamená?

Pro mě je to nový směr do života – nový styl chování.

Pěťa

Jak jsi se do oddílu dostala?

Do oddílu mě přivedla moje kamarádka z dětství Michaela Bervidová, s kterou jsem cca v 8 letech chodila cca 2 – 3 roky do 25. oddílu Bílý Albatros. Díky ní jsem se po pár letech dozvěděla o rozpadu našeho oddílu a následně spojení s 27. oddílem Jižní kříž, také mě obeznámila se středečními schůzkami na Škvřňanech a požádala mě o pomoc s vedením.

Jelikož jsem měla dostatek volného času a chuť pomáhat, začlenila jsem se do oddílu.

Rozhodla jsi se jako dospělá složit slib. Co tě k tomu vedlo?

Jak jsem se již zmínila, v dětství jsem chodívala na skauta. Zúčastnila se dříve pouze jednoho skautského tábora, na kterém jsem slibovala pouze za světlušku a nyní jsem měla možnost svůj slib rozšířit za skautku. Cítila jsem to jako povinnost jít příkladem dětí a hlavně uspokojit svůj vnitřní pocit (ráda dotahuji věci do konce).

Co to pro Tebe znamená? Změní se teď něco ve tvém životě?

Je to pro mě veliká úcta, že jsem to dokázala. Každopádně můj život se nijak zvlášť nezmění, jelikož od dětství jsem vedena ke skautské, morální výchově a snažím se přírodě pomáhat ke zkvětu, ne jí ubližovat.

Bleskový průzkum:

Kosák nebo moře?

Kosák☺

Cibule nebo česnek?

Cibule☺

Stan nebo širák?

Stan

Léto nebo zima?

Léto

Dračí nebo ambulák?

Ambulák

Prasečina nebo prasečina?

Prasečina☺

Nejoblíbenější oddílová hláška:

„To je ale prasečina.“

Nejoblíbenější přísloví:

Jako kdybys hrách na zed' házel. Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá.

Matěj:

Jak jsi se do oddílu dostal?

Do oddílu jsem se dostal díky své přítelkyni a jejím přátelům. Chvilu jsem se účastnil schůzek jako pozorovatel a následně na to jsem se pokoušel pomáhat při jejich organizaci. Tento rok, jsem se konečně dostal i na tábor a rozhodně toho nelituji.

Rozhodl jsi se jako dospělý složit slib. Co tě k tomu

vedlo?

Už od mala mě rodiče vedli k účtě k přírodě. V našem městě nebyly děti tolik obeznámeny o možnosti přidat se do skautského oddílu a tak jsme se zaopatřili sami. Moje dětství tak vlastně probíhalo podobně jako ve skautské družině, ale bez velení, tudíž nad možností přidat se ke skautům jsem příliš dlouho nepřemýšlel.

Co to pro tebe znamená? Změní se teď něco v tvém životě?

Slibem skautů se dle mého snažím řídit celý života až na pár menších přešlapů, se snažím chovat tak, abych se za sebe nestyděl.

Slib v dnešní společnosti není považován za závazek, jak to vnímáš ty?

Přisahal jsem na státní vlajku, symbol naší vlasti a tato chvíle mě hluboce poznamenala. V dnešní době se slova vyřčená moc vážně neberou, pokud nejsou stvrzena písemně, ovšem slib, který jsem vyřkl mám navždy zapsaný v srdci.

Kosák nebo moře?

Rozhodně Kosák, u moře jsem byl už dvakrát a ani jednou jsem si od něho neodvezl tak krásné vzpomínky jako od Kosáku.

Cibule nebo česnek?

Nejlépe oboje.... ČÍM VÍCE, TÍM LÉPE!

Pes nebo kočka?

Rozhodně bych si vybral psa, jelikož si na nich vážím věrnosti a oddanosti, což jsou vlastnosti dle mého pro kočku cizí.

Stan nebo širák?

V tomhle případě rozhodně záleží na počasí a podmínkách. Preferuji prakticky obojí.

Léto nebo zima?

Přesto, že jsem Wintr, tak volím léto. V létě přichází totiž spoustu pozitiv jako plavky, kratšasy, tábor a volno.

Dračí nebo ambulák?

Ambulanční uzel neb ten používám už od mala a mám v jeho efektivitu větší důvěru než v dračí uzel.

Prasečina nebo prasečina?

Jednoznačně prasečina!

Nejoblíbenější přísloví?

Není důležité vyhrát, ale naštvat toho, kdo tě porazil.

Nejoblíbenější oddílová hláška?

„To je prasečina!“ Tu jsem ode dneška dokonce začal oficiálně používat

Danča (Karlová)

Jak jsi se do oddílu dostala?

Asi před 8 lety jsem se přijela podívat jako návštěva za Karlem na tábor. To se ještě jezdilo na 3 týdny. Já jsem mu vždycky tak trochu záviděla ty skautské radovánky a tak jsem začala postupně navštěvovat výpravy a další tábory, až se z toho vyklubala neodolatelná touha stát se skautkou a moct se hrdě prohlásit za právoplatného člena

Jižního kříže.

Rozhodla ses jako dospělá složit slib. Co tě k tomu vedlo?

Kamarády jsem u skautů našla v podstatě od první návštěvy. Vždycky to byli milí lidé, s kterými jsem si užila vždycky kupu srandy, ale až letos, se slibem, konečně nejsem externista, ale jsem opravdu „jejich“. A pro mě to prostě znamená hodně.

Co to pro tebe znamená? Změní se něco ve tvém životě?

Skautské zákony a slib, ve kterém jsem slíbila je dodržovat, jsou v podstatě ta pravidla, v kterých mě vychovali mí rodiče a já pěvně věřím, že se je snažím celý život dodržovat a bude tomu tak i nadále.

Snad se jen učím více žít s přírodou, vychutnávat její krásy a chránit ji. To je asi prostor, kde se dá vždycky zlepšovat.

Slib v dnešní společnosti není často považován za závazek, jak to vnímáš ty?

Každý slib je závazek. Slibuji přeci na státní vlajku a na svou čest! Loni mi Riki řekl, že vlastně nikdo neví, co všechno slibuje: „...Sloužit nejvyšší Pravdě a Lásce...“ a to mě vedlo asi k největšímu zamyšlení nad obsahem toho, co slibuji. To asi každý musí najít hlavně sám v sobě.

Kosák nebo moře?

Letos jsem si vybrala. ...a potkali jsme se na Kosáku:).

Stan nebo širák?

Stan, ale na latrínách jediné open-air:)

Cibule nebo česnek?

Čím více, tím lépe!

Léto nebo zima?

Léto, v zimě ženský na Kosák nejezdí.

Pes nebo kočka?

Máme doma pejska a kočičky a jsou to přátelé k nezaplacení.

Dračí nebo ambulák?

Ambulák.

Prasečina nebo prasečina?

PRASEČINA!

Nejoblíbenější přísloví: „To že jsem paranoidní, ještě neznamená, že po mě nejdou!“

Nejoblíbenější oddílová hláška:

„Prasečina!“ „Přehrybl“... „a bývá dobrým zvykem:“

Děkuji za odpovědi.

-Riki-

Omluva: u Péti mi vypadla (prasečina :)) jedna otázka, nevím, jak je to možné.....

Akela

Letos jsme měli to štěstí, že nás na táboře navštívil bratr Akela , zasloužilý skaut a zakladatel našeho oddílu. Jeho slova umocňovalo kouzlo táborového kruhu, praskání ohně a sváteční atmosféra. A tak si také poslechněte to, co v mnohých z nás vyvolalo zamyšlení a vzpomínky na léta strávená skautingem.

„Uplynulo již mnoho let od toho dne, co do klubovny oddílu Jižní kříž přivedl bratr Krasavec nováčka. Nejprve snad bude dobře připomenout, že v tomto oddíle byl takový obyčej, že nováčkové se přijímali na základě předběžného oznámení, že někdo někoho zná, kdo by se hodil do našeho oddílu, kdo je na takové úrovni, že když bude členem oddílu, tak úroveň oddílu ještě vylepší, zlepší a nepohorší, že to bude dobrý přítel pro nás pro všechny...“

V oddíle panovaly takové zvyklosti, že každá družina měla své místo, každý kdo přišel, věděl, že jeho místo všichni šetří a mohl přijít kdykoli. Když jsme se setkávali, zdravili jsme se a podávali si ruce a měli jsme respekt k tomu, že když je společná akce, tak ti ostatní dávají pozor a věnují pozornost tomu, kdo zrovna něco dělá pro ty ostatní a tak tam byla taková zvláštní atmosféra.

Nikdo nic nemusel nařizovat, zakazovat, všichni rádi dodržovali něco, čemu se říká společenské chování zcela samozřejmě. A do tohoto prostředí přišel nováček.

Byl to chlapec bledý, dost hubený a samozřejmě trpělivý chlapík,, protože přijít najednou do společnosti 32 chlapců jen o něco a nebo stejně starých a několika dospělejších není samozřejmě pro nikoho. A přesto se dokázal představit a my jsme ho přivítali jako vždy jednak pokřikem a jednak tím, že hned vedoucí oddílu řekl, že tímto tě zařazují do družiny Vyder a rádce družiny vyder ho zavedl na místo a všichni chlapci vstávali a podávali mu ruku a uvedli jej na

místo, které pro něj bylo připraveno. A pak plynula schůzka jako vždycky... Četl se zápis, který někoho pobavil a někdo se zachmuřil, když se vzpomínalo na věci, které se přihodili a jemu se to moc nelíbilo. Pak jsme hráli nějaké hry, povídali si nové věci, procvičovala se skautská praxe, pak se hráli hry mimo klubovnu a pak schůzka končila a nováček odešel se svým průvodcem zase domů.

Uplynul nějaký čas a jsme s oddílem šli na do údolí provazu. To byl pro štěrkoviště a bylo to úžasné místo nás. A tak jsme se vždy o víkend, měli velké loviště pro zájmy a také proto, leccos naučili. Došli z míst, kterému jsme Modřínů, prostor tento táborový kruh a obklopovali návrší vypadalo to jako

po nějaké době tradiční výpravu Ztrouchnivělého honosný název kamenolom, ale jako stvořené pro tam vypravovali protože jsme tam naše hry a naše abychom se tam jsme k jednomu říkali údolí velký asi tak jako ze všech stran ho lesa, prostě kráter a povedlo

se, aby zarostl. Tam jsme si také složili místo do kruhu, odložili věci a hráli různé hry. Jedna z nich byla založena na takovém principu, že lidé se rozešli po lese a hledali nějaké věci, nějaké stopy, ovšem při to nesměl nikdo porušit ticho, nikdo nesměl mluvit, jinak by hra končila pro něj i jeho družinu. Bylo to velmi přísné omezení a hra probíhala. Takové hry jako vůdce oddílu jsem měl nejradši, když byli všichni v rozchodu a já mohl čekat, jak to dopadne. A byl jsem odměněn velice. Uplynulo asi 10 minut a z lesa vyšel tento nováček a řekl: „Akelo promluvil jsem.“ A to je úžasný jev, když si to představíte, že ten chlapec byl naprosto sám v lese, nikdo široko daleko nebyl a on si tam ulevil, jenom že zakopl o nějaký pařez, něco řekl, uvědomil si, že jsou to prostě pravidla, on to nesmí porušit a přišel mi to ohlásit. Já jsem se cítil nesmírně poctěn. V jakém jsem společenství, co dokáže za několik týdnů nebo měsíců prostředí skautské výchovy udělat s duší dítěte. On cítí v sobě takovou hrdost jako dospělí muži, že je pro něj věcí osobní cti, se kterou se prostě nedá nic udělat, aby dostál danému slovu a daným pravidlům. My

jsme po skončení této výpravy do údolí Ztrouchnivělého provazu měli na programu hlavní bod : Učit se, co to jsou vigilie, zamýšlení aby každý přemýšlel na určité téma, věnoval tomu soustředěnou pozornost a dovedl na to říct svůj názor, svůj postoj, o čem přemýšlel. V té době ten oddíl měl děti ve věku asi 3. - 5. třídy, tedy žádní dorostenci. A tak ty děti po poučení, se obrátili zády středu kruhu a odešli tím směrem do lesa a setrvali tam deset minut. Po těch deseti minutách se vrátili, sedli si na svá místa a pak jeden po druhém vstávali a řekli tomu shromáždění, na co mysleli. Dovedete si představit jak úchvatný je to obraz situace, kdy dítě, které chodí do třetí třídy, dokáže před tak velkým fórem vstát a vážně promluvit o svých myšlenkách Zvláště pro dospělé jsou to úžasné zážitky. Ale ujišťuji vás, že i pro ty děti to hrozně znamenalo. A pak přišel na řadu ten nováček. Já jsem byl strašně zvědav, co takový chlapec může říct. A poté po skončení tohoto soustředění o vigilích všichni pečlivě sledovali, co říkají ti druhí. Představte si, že chlapec devítiletý vstane a celý kruh se na něj dívá, poslouchá ho, dává pozor na to, co říká ten druhý.

Jak v naší společnosti dospělých si často stěžujeme na to, že lidé nedovedou spolu mluvit, víte, že když se sejde mnoho lidí pohromadě, že každý z nich má připraven svůj kyblíček nápadů a stížností a čeká na okamžik, až ten kdo hovoří, se nadechne, aby mohl vstoupit se svým povídáním o něčem zcela úplně jiném, často nesmyslném.

A tady se na tomto programu učí děti debatovat, uvažovat nad určitými tématy. Nemusí se zdůrazňovat, teď se budeme učit hovořit nad různými tématy. Ale jestliže je to položeno do toho krásného momentu, do toho romantického prvku ve výchově jako je vigilie, tak to všechny děti přijmou. Tak vstal tento nováček, který dostal přezdívku Mládě a říkal, jak silný byl jeho dojem, když vstoupil do té skautské rodiny kde byl vlastně kompletní oddíl kamarádů, kteří ho tak srdečně přijali. Povídal nečekaně spisovným jazykem a vyšlo najevo, že to byl chlapec hledající spřízněnou duši. Neměl ve své ulici ani ve škole kamarády, z toho důvodu, že byl plachý, nesmělý, vyjadřoval se pro ostatní příliš způsobilně a pak ho ostatní považovali za slabocha a přátelství s ním nevyhledávali. A najednou říkal, jsem se ocitl v oddíle, kde jsem měl 30 kamarádů, a to tak, že mi podávali ruku, zdravili mě, dávali mi přednost, když jsem něco chtěl nebo o něčem nevěděl. U každé hry mi radili, abychom jako družina v soutěži s ostatními vyhráli a já si toho velice vážím. My jsme si toho všichni velice vážili.

Přeskočím daleko do dnešní doby. To je prosím idea, kterou sledujeme, styl života, kterému říkáme skauting. Skauting se tady objevil již velice dávno za doby Rakouska Uherska. Představte si, že v té době roku 1911 středoškolští profesoři dostali za úkol od tehdejšího ministerstva kultu a vzdělávání, že musí nové myšlenky skautingu zařadit do vyučování, tak aby s ním seznámili na všech školách žáky především tedy v tělesné výchově, která tomu poskytovala největší prostor. Já tím chci říci, že myšlenka skautingu se tady objevila v době, kdy bychom třeba to ani nečekali. A bylo to prostě nový pohled na to, jak vidět děti a mládež, jak vidět jejich svět. Že děti nejsou jen zmenšeninou dospělých, že mají svůj přístup k životu a že se ho zúčastní, když mu budou lépe rozumět. A je tedy třeba najít vhodné rádce, průvodce, vedoucí, prostě někoho, kdo si dá tu práci a povede děti takovým způsobem, aby jim to bylo přístupné a také aby to bylo hodnotné. A proto na začátku stál sen. Před skautskými organizacemi stál úkol, vybudovat jádra pevných hodnot v podobě vzdělaných a zdatných vedoucích, aby si věděli rady s osobním životem i s životem kolem sebe. Aby sami znali hodnoty, kterých je třeba si vážit, dovedli je předložit těm, které vedou. Aby to byli vedoucí, které ostatní mají v úctě a rádi. Ti, kteří vedou proto, že jsou nejlepší. Naší ctížádostí je, abychom měli vedoucího, kterého si budeme vážit, kterým se budeme chlubit. Proto také ctížádost všech vedoucích, kteří dnes ve skautingu pracují, je tohle to norma. Já musím splňovat všechny tyto podmínky, aby tito lidé, aby děti, dorostenci, ti kteří jsou mi svěřeni k výchově se se mnou mohli chlubit, abych byl vždycky vzorem a příkladem a aby byli v naší skautské organizaci také pro to, že tam poznají dobré a schopné přátele a rádce.

Proto bych řekl, že je dobré rozhodnutí zvolit program pro výchovu dětí a mládeže skautskou metodu, která si zakládá na mnoha zásadách zcela přirozených, až by se zdálo, že kvůli nim není třeba zakládat skautskou organizaci, ale je to jedna z cest které si velmi vážíme, je to dědictví té doby. Žít pod vlivem přírodních zákonů. My samozřejmě tím nemyslíme, abychom se zase živilí lovem a sbíráním kořistí z pod kamenů. Návrat k přírodě pro nás znamená pochopit, jaké přírodní zákony zde panovaly a existují a jakou součástí jsme my jako lidé, jaká je naše role. Také jako jednu z výchovných metod je možno jmenovat činnost v malých skupinkách, kde každý má nějakou úlohu, každý má nějaký úkol. Také je to možnost vytvářet prostor, ve kterém se všichni neustále učíme a od poznaných k nepoznaným, postupujeme od lehčích k těžším atd. Jsou to vesměs věci, které se uplatňují i v rodinné výchově i ve škole a kdekoli jinde. Zdálo by se tedy, že nějak zdůrazňovat místo skautingu kvůli tomu, by nebylo třeba, ale my tady vidíme jednu obrovskou hodnotu, a to je, že k těm prvkům výchovy patří výchova k čistému a ušlechtilému přátelství. Aby tady vznikl mezi těmi, kdo zasedají v takovýchto kruzích okolo táborových ohňů a kdo spolu vychází na výpravy, na tábory a na závody, aby mezi nimi byly vztahy čistého a upřímného a čestného přátelství, velmi blízké vztahy, které jsou zárukou rozvoje společnosti v tom duchu, jak bychom byli rádi, aby naše republika vypadala. A proto říkám, že všichni kdo sedí u toho ohně, si musí uvědomit, že se naše republika dívá na tváře s velkou nadějí, že pomůžete tomu, aby život zde byl založen na dobrých pravidlech, na něčem, co lidi povznáší, aby to nebyly jen zákazy, příkazy, vyhlášky a zákony, ale abychom žili tak, že to pro ostatní bude znamenat velký zážitek, že jsme jejich přátelé.

Já bych vám všem přál, abyste na této cestě zažili také četná dobrodružství ducha, abyste učinili mnoho svých přátel šťastnými také tím, že se s vámi znají. Abyste pocítili co to je za překrásný pocit, když má k vám někdo důvěru a dá vám to najevo. Snažte se být pro své okolí, přátele, zdrojem optimistické radosti. Šířte kolem sebe víru a přesvědčení, že život je krásný a zůstane takový, jak se o to všichni přičiníme. My víme asi, že neovlivníme moc vývoj společnosti a situaci

třeba v obci Prapořiště nebo v Hradci Králové, ale tam kde jsme, tam se o to budeme snažit. Já věřím tomu, že cesta skautské výchovy je dobrou stezkou a když po ní vydržíme jít nějaký čas, poznáme i to, že k nám budou přicházet takový nováčci z lesa a řeknou: „Promluvil jsem.“, protože vědí, že v této společnosti je čest jedním z nejdůležitějších ukazatelů vlastností člověka.

Děkuji za pozornost. Váš bratr Akela

audio záznam: Čerw

přepsala a úvod napsala: Danča Karlová

Kdo je Akela?

Jan Kacerovský (Akéla) se narodil 22. 6. 1932 v Přešticích. Vyrůstal v domě, kde bydlel i jeho bratranec Karel, který byl spoluzakladatelem skautingu v Přešticích. V roce 1939 se i Jan stal junáke m. Po skončení základní školy se bratr Akéla rozhodl vydat se na keramickou dráhu. Začal studovat střední průmyslovou keramickou školu v Plzni. Ve čtvrtém ročníku se s kamarády, pod vlivem amerických filmů, rozhodli vstoupit do armády a chtěli jít k letectvu. Zdravotnickou prohlídkou Jan neprošel a bylo mu doporučeno, aby si vybral jiný obor. Vybral si obor velitel vševojskový. Když dostudoval, byl Jan Kacerovský přidělen k letectvu do Plzně jako důstojník pro pozemní výcvik. Vedl poddůstojnickou školu a svou práci měl rád. Během doby, kdy byl v armádě, vystudoval dálkově pedagogickou fakultu. V roce 1966 ho učitelé školy, kterou navštěvovali jeho dva synové, přesvědčili, aby tam založil zájmový kroužek pro děti. To, co mělo zprvu být pionýrským oddílem, se pod vedením bratra Akély stalo oddílem skautským. Oddíl takto fungoval až do roku 1968, ihned po povolení skautingu byl přejmenován na Jižní kříž. Tento oddíl funguje dodnes. Ihned po vpádu sovětských vojsk v roce 1968 podal žádost o zařazení do civilu. Odešel z armády a stal se učitelem v okrese Plzeň-jih. Po pádu komunismu v roce 1989 pomáhal bratr Akéla se znovuzakládáním oddílů, ale hlavně se věnoval a věnuje vzdělávání dospělých, pořádání různých kurzů atd. Dne 21. 3. 2011 byl vyznamenán zlatou Medailí svatého Jiří. Bratr Akéla je velkou osobností ve světě skautingu, a to nejen pro západní Čechy. Je to člověk, který zůstal skautským myšlenkám věrný a v každém období svého života se snažil předat to nejlepší, co mu skauting dal.

převzato z www.skautskstoleti.cz

PET

Při našich toulkách přírodou narážíme často na nějakou nelichotivou památku na lidskou přítomnost. Tu najdeme pneumatiku, tu objevíme sporák, zánovní křesílko či televizor a ani o záchodové mísy není nouze. Tyto větší předměty jsou většinou k vidění ve shlucích na takzvaných černých skládkách nezřídka pod cedulí „Zákaz skládky pod pokutou...“ Oproti tomu odpad menších rozměrů je k vidění prakticky všude. Jedná se především o obaly. Obzvláště výrazně jsou pak v této skupině zastoupeny PET lahve.

Jelikož skaut je ochráncem přírody a cenných výtvorů lidských a protože vím, že je to dobře, tak pokud v přírodě narazím na nějaký drobný odpad mám snahu jej vzít s sebou a zlikvidovat jak se patří. Jednou mě napadla otázka, jak dlouho by asi trvalo, nasbírat při toulkách po okolí 1000 PET lahví.

13.1. 2013 jsem se vyrazil podívat na Gutštejn. A hle, lednový hrad bez příkrovu zeleně vydal svá tajemství. Poměrně velké množství nepořádku mě dost nemile překvapilo, jelikož jsem Gutštejn považoval za místo, kde se vyskytují zejména trampové, kteří by měli mít k přírodě vztah kladný. Kvantum nalezených PETek mi připomnělo mojí nezodpovězenou otázku a tak jsem začal PETky počítat a vést statistiku.

Dosáhnout kýžené tisícovky trvalo přesně tři měsíce. Pravda náhodný sběr se postupem času změnil v cílený lov, kdy jsem do terénu vyrážel se zásobou pytlů na odpad.

Obvykle jsem sice sbíral nikým nepozorován, ale reakce několika málo lidí stojí za zmínku. Většina z nich na mě koukala nechápavě až nedůvěřivě, až jsem si připadal jako vyvrhel odsouzený k veřejně prospěšným pracím. Na druhou stranu od jednoho staršího páru jsem se dozvěděl, že mě obdivují a fandí mi. Párkrát jsem se také setkal s rádoby zúčastněnou poznámkou: „To je ale bordel, co?“

Kde všude jsem sbíral a jaké byly žně ukazuje následující tabulka. Z jednotlivých nalezišť bych chtěl vyzdvihnout Klabavskou přehradu, kde se v jedné zátocce nashromáždilo tolik lahví, že nebylo možné je všechny odnést. Odhaduji, že jich tam i po mých dvou

návštěvách zůstalo ještě minimálně 1000 a zřejmě připlouvají stále další a další.

Konec statistického sčítání nastal 13.4.2013 po dosažení požadované kvóty. Jubilejní tisící PETka byla ulovena v naplaveninách u řeky Úslavy v blízkosti obce Zdemyslice, kde jsme se společně s Čerwem ocitli v rámci geocachingu cestou z dobývání Vlčejna.

Zrovna když jsme lamentovali nad tím, že nemáme do čeho PETky nandat. Zjevily se u nás dvě postavy. Dle vnějšího vzhledu a dalších indicií

patrně matka s dcerou. Vláčeli s sebou pytel plastového odpadu, který nasbíraly na březích řeky. Doplnili jsme pytel našim úlovkem a odvezli ho vozem. Sběratelky byly rády, že se pytle zbavily, my jsme byli rádi že máme kam dát náš PET. Ale hlavně jsme byli všichni rádi že nejsme v našem „marném“ boji sami.

Tab 1. Sběr PET lahví 2013

Datum	Trasa	Počet PET lahví	
		malé (do 1l)	velké (1,5-2l)
13.1.	Strahov žst. - Gutštejn - Šipín - Mydlovary	31	72
13.1.	Mydlovary - Trpísty	14	43
10.2.	T20 - Čertova kazatelna - Radčice - Sylván - T20	32	108
19.2.	T20 - Vinice - Pod Vinicemi	30	110
23.3.	Skautská louka Rokycany - vodní nádrž Ejpovice - Rokycany	28	219
24.3.	Rokycany - Borek	7	19
30.3.	Nebřežiny - Skautská chata - Nebřežiny	4	11
5.4.	Rokycany - Klabavská vodní nádrž	1	263
13.4.	Úslava Zdemyslice	0	12
	Celkem	147	857
			1004

-Kuklič-

Retro fotky

Vážení přátelé, před nedávnem jsem se probíral oddílovými fotkami z let minulých, konkrétně z let 2002 a 2003. Musím říct, že některé fotky mě dostaly takovým způsobem, že jsem je odeslal do naší oddílové konference (pro nezasvěcené do emailové konference mezi námi staršími), aby i ostatní měli možnost se trochu pobavit a zavzpomínat. Poslal jsem jich jen několik, ale ohlas byl značný. Proto se zrodil, a to ne v mé hlavě, nápad, aby v Jižanovi vyšel článku doplněný fotkami z minula. Ale dost úvodu, pro začátek příkládám dvě archivní z přelomu let 2003 a 2004.

Toto je skupinová fotka z výpravy do Klatov. Já jsem napočítal devět těch, kteří to táhnou až do dnešních dnů. To je ze třinácti hodně.....

Tahle fotka je shodou okolností ze stejné výpravy. Schválně si všimněte, jak jsme se přeci jen za těch několik let změnili, a to hlavně oblasti břicha.

Na závěr bych jen rád doplnil, že probírání se historickými foty je opravdu zábava, zvláště kolem roku 2004, kdy je od akce k akci

dobře patrné, jak Kájovi přirůstají vlasy. Škoda, že není více prostoru pro další fotky, ale máte-li zájem, oprašte vy starší doma cédéčka s fotkami, nebo si je vypůjčte, stojí to za to. A kdo ví, třeba se z retrofotek stane stálá rubrika našeho oddílového časopisu.

-Pěťá-